

[Aksel Møller.]

være bortfaldet, og Følgen heraf vilde for vort Vedkommende være, at vi under ingen Omstændigheder kunde støtte Lovforslaget.

I den efter Flertallets Ændringer foreliggende Form er vi forpligtede over for det, forpligtede til at medvirke til dets Gennemførelse, men vi har ikke lovet at gaa med med Sang paa Læben. Vi savner i alt for høj Grad Klarhed over, hvad der skal komme efter dette, til, at vi skulde kunne juble. For os er det et Led i Inflationsbekæmpelsen, og vi vil derfor understrege vor tidligere afgivne Erklæring om, at dette Lovforslag har vor Tilslutning paa Grund af dets deflatoriske Karakter og Hensigt, og derfor udelukker det for os at se en efterfølgende Kronesækning.

Vi har heller ikke nogen Lyst til at juble, naar vi tænker paa den Usikkerhed, der klæber sig til dette Forslag, naar det føres ud i Livet. Hvorledes vil det komme til at virke paa vort Lands Erhvervskapital? Vi er i hvert Fald ikke sikre paa, at dette Lovforslag kun er godt. Vi nærer Ængstelse for, at dets Sidevirkninger kan vise sig uheldige, og vi frygter for, at det af dem, som det rammer, vil blive opfattet som en Straf, en Straf, der vil afholde dem fra Initiativ og Sparsommelighed i Fremtiden, eller som i alt Fald vil formindske deres Lyst til at udvise Initiativ og til at leve sparsommeligt.

For nogle faa Dage siden stod Verdenspressen i Atomeksperimentets Tegn. Ingen kunde forudse, hvorledes Atombomben vilde virke ovre i Bikini Lagunen i det stille Hav. Ingen kan heller i denne Sag med Sikkerhed afgøre, hvilke Virkninger der vil følge af denne økonomiske Atombombe. Jeg haaber, haaber inderligt, at vi, naar vi naar frem over Skatteterminen i Foraaret 1947, vil finde de klippede Faar i Færd med at gumle Hø. Hvis det skulde ske, at dette Forslag bremsede den initiativrige Kreds af Erhvervsmænds Lyst og Mulighed for at virke, hvis det skulde blive Følgen af denne Lov, at Arbejdet og Fremdriften gik i Staa for Danmark, saa vilde det i Sandhed have været en ilde Beslutning, som vi i Dag havde taget.

Jeg haaber derfor — og det skal være den sidste Bemærkning i denne Tale —, at dette Forslag vil blive modtaget blandt vort Lands Erhvervsfolk i By og paa Land som en Nødvendighed, til hvilken de skal ofre for at redde Landets Pengevæsen ud af den Vanskelighed, hvori Krigen og Besættelsen har ført det. Og jeg haaber — og jeg tror i og for sig, at alle vil dele denne Forhaabning —, at dette Lovforslags Gen-

nemførelse virkelig vil føre til det tilsluttede Maal uden at betage Erhvervslivet Lysten og Evnen til at fortsætte en frugtbar Gerning.

Aksel Larsen: Den Debat, der har været ført mellem de to foregaaende ærede Ordførere om Sagens Forhistorie, og hvorledes det er gaaet og ikke er gaaet i Udvalget, og hvorvidt der har været nedrullede Gardiner her eller der, har ikke været helt unyttig, for saa vidt som den i hvert Fald har afrundet det Billede, man i Forvejen har kunnet danne sig af, hvorledes vi er kommet netop til den Form, Lovforslaget maa formenes at have, naar Afstemningerne ved anden Behandling er overstaaet. Det er i hvert Fald for mig indlysende, at Regeringen ud fra den Opfattelse, at man var nødt til at gennemføre en eller anden Eengangsskat, ikke vilde gennemføre den, uden at man var sikker paa at have Det konservative Folkeparti med, og at uanset hvilke Hensigter eller Ikke-Hensigter Regeringen havde med Hensyn til Eengangsskattens nærmere Udformning og dens Provenu, saa blev i hvert Fald Provenuet afhængigt af, hvor meget Det konservative Folkeparti i denne Sag — jeg tror, man tør sige under det ærede Medlem Hr. Aksel Møllers ubestridelige Ledelse — vilde gaa med til.

Jeg ved ikke, om det skal være ment som en Kompliment eller det modsatte til os, at det ærede Medlem Hr. Aksel Møller paa Forhaand ønskede, at 4 Partier skulde forhandle og ikke 5 eller 7, men jeg vil efter det Arbejde, det ærede Medlem Hr. Aksel Møller har gjort med Sagen, og efter den noget forbeholdne anbefalingstale, han har holdt her, tillade mig at opfatte det som en Kompliment, at det ærede Medlem ansaa det for haabløst at forsøge at faa os med i Forhaandsforhandlinger om den størst mulige Kastrering af Eengangsskatten. Saa vil jeg i øvrigt overlade til det ærede Medlem og dem, der maatte have taget Initiativet til og var med i disse forudgaaende Forhandlinger, at afgøre med deres egen Samvittighed, om de egentlig finder, det er i Overensstemmelse med det parlamentariske Princip, at man om saadanne vigtige Spørgsmaal søger tilvejebragt Enighed og Afgørelse i hemmelige Forhaandsforhandlinger, før Sagerne kommer til Behandling i et af Rigsdagens Ting. Min Mening om den Sag behøver man ikke at være i Tvivl om.

Jeg er, som jeg har antydnet, ikke fuldt ud klar over, med hvor stort Hjerte den samlede Regering er gaaet ind for Eengangsskatten. Jeg kan ikke tie stille med, at jeg